

зло то, и право то отъ неправо то, па послѣ да чини онова, кое то е добро и право, а да отфърля онова, което е зло и не право. Смысли само, какво ти е било, когато си оставилъ игрѣ тѣ си, та да искарашъ кравѣ тѣ изъ сосѣдова та си градина. На ли е отъ твоя та воля зависѣло, да сторишъ, което си щялъ? Слѣдователно ты си былъ слободенъ. И ты си сторилъ онова, което е изысквалъ гласъ-атъ на совѣсть та ти, сирѣчь добро то и право то. Вървай, сыне, само онзи человекъ е слободенъ, който си слуша совѣсть тѣ; а който слѣпо угожда на тѣло то и на желаніе то си, той ни е слободенъ. Той е робъ на тѣло то и на желанія та си.

Сынъ. Кога е тѣй, да ли е по добръ да слуша человекъ всегда совѣсть тѣ си а не тѣло то?

Отецъ. Какъ да ни е тѣй, сынко? който радостно слуша совѣсть тѣ си, той всегда осеща въ себеси нѣкожъ особитѣ драгость; и това ся зове нравствен-но осѣщаніе. Само внимавай въ себеси, па щешъ позна отъ само-себеси, да ли е истина, щото ти говорѣ. И то бива така. Кога помислишъ, да правишъ нѣ-